CHƯƠNG 2335

Hạng nhất, thật ngượng ngùng

“Công tử xem này... Ở đây chẳng phải vẫn còn một buổi gặp mặt thiên kiêu sao?”

Hạ Nhân cười khổ: “Ta cũng rất muốn đi, biết trước đối thủ một chút vẫn tốt hơn!”

“Nhưng mà... đâu phải ai cũng có tư cách vào hội trường!”

“Bọn họ có thư mời chính thức, chúng ta lại không nhận được thư mời, đương nhiên không cần qua đó!”

Nói xong, Hạ Nhân lại đi loanh quanh bên cạnh, tìm hiểu quy tắc thi đấu từ nhiều phương diện, rồi mới rời đi.

Cái gọi là buổi gặp mặt thiên kiêu, chính là Thành Thánh Đan cho rằng ai là thiên tài thì sẽ mời người đó đến, để mọi người cùng làm quen, trao đổi tâm đắc trước khi thi đấu!

Sau đó các trưởng lão chính thức lại đến khích lệ một phen!

Hạ Nhân trở về cửa tiệm nhỏ của mình.

Nhưng vừa vào tiệm chưa được bao lâu, đã có một nữ tử mặc áo đỏ đích danh muốn gặp hắn.

“Ta chính là đạo nhân Thái Hư...” Hạ Nhân nhìn nữ tử, hỏi: “Cô tìm ta có chuyện gì?”

Nữ tử trực tiếp lấy ra một tấm lệnh bài màu đen, nói: “Đạo hữu Thái Hư, đây là lệnh bài của buổi gặp mặt thiên kiêu. Buổi gặp mặt được tổ chức vào buổi chiều, một ngày trước khi khai mạc, ngươi đừng quên qua đó!”

“Thần Đế lão nhân gia đã nói, tất cả mọi người đều không được vắng mặt!”

Hạ Nhân há hốc miệng: “Hả?”

“Vốn dĩ ngươi không có đâu!” Nữ tử cười cười, nói: “Có điều... sau đó Đan Đế lão nhân gia đích thân lên tiếng, nói trình độ luyện đan của ngươi hẳn cũng không tệ, nên mới bảo cấp thêm cho ngươi một tấm lệnh bài!”

“Đạo hữu Thái Hư, ngươi chắc chắn có tư cách, điều này không cần phải nghi ngờ!”

“Không dám, không dám...” Hạ Nhân khiêm tốn nói: “Tại hạ... còn cách hai chữ thiên kiêu xa lắm!”

“Ngươi đừng khiêm tốn nữa!” Nữ tử nói: “Sau khi Thần Đế đưa lệnh bài cho ta, ta đã điều tra cả rồi!”

“Ngươi là thần đan sư lục phẩm!”

“Nhưng tu vi của ngươi lại chỉ ở Thần Tôn cảnh!”

“Nói cách khác, ngươi có thể luyện đan vượt cấp!”

Sắp thi đấu rồi, lúc này cũng không cần phải che giấu nữa.

Bao năm qua, hắn luyện đan và bán đan ở đây, mọi người đều biết Lò Luyện Đan Thái Hư có một thần đan sư lục phẩm, nhưng rất ít người biết tu vi của vị thần đan sư này chỉ ở Thần Tôn cảnh.

Có điều, chuyện này cũng không chịu nổi điều tra.

Chỉ cần là người có lòng, nhất định sẽ lấy được tin tức.

Dù sao thần đan sư đều đăng ký theo chế độ, muốn tra cũng chẳng khó khăn gì.

Hạ Nhân nói: “Vậy đa tạ đạo hữu, xin hỏi đạo hiệu của đạo hữu là gì?”

Hắn mở thần thông của Động Hư Chân Mục, nhìn thấy tu vi của nữ tử là Thần Tôn cảnh tầng mười hai.

Nữ tử chắp tay, nói: “Tại hạ là đệ tử dưới trướng Đan Đế, đạo hiệu là [Thù Du]... ngươi có thể gọi ta là đạo hữu Thù Du!”

“Ta cũng giống ngươi, sẽ tham gia đại bỉ lần này!”

“Đạo hữu Thái Hư... hẹn gặp lại!”

Thù Du cười cười, sau đó phất tay rời đi.

Hạ Nhân buồn chán vô vị, tiếp tục tụng đọc Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh.

Tâm lực của hắn đã tu luyện ra không ít, nhưng hiện giờ vẫn còn thiếu một chút mới có thể luyện thành thần thông [Điểm Giáng Môi].

Hai ngày sau, Hạ Nhân mang theo lệnh bài của buổi gặp mặt thiên kiêu, một lần nữa đến quảng trường Mậu Nguyệt.

Người trên quảng trường Mậu Nguyệt vẫn chen vai thích cánh, đông đúc nhộn nhịp.

Hạ Nhân vượt qua vô số người, sau đó đi đến trước một tòa đại điện, trình lệnh bài của mình ra.

Lập tức có người chuyên trách đón hắn đi. Người đó đưa hắn xuyên qua đại điện, lại băng qua hai khu vườn cùng những đình đài cung điện, rồi mới đến trước cửa một tòa đại điện khá nguy nga.

“Buổi gặp mặt thiên kiêu được tổ chức ở đây!”

“Có cần ta đưa ngài vào không?”

Hạ Nhân nói: “Đi thôi... đưa ta vào!”

Người kia lại đưa Hạ Nhân vào trong, sau đó trực tiếp dẫn hắn đến vị trí đầu tiên của hàng ghế đầu trong đại điện.

“Cái này...” Hạ Nhân nhìn cái tên trên bàn, đúng là tên mình không sai.

“Sao ta lại được xếp ở đây?” Hắn có chút cạn lời.

Người kia nói: “Các vị đại nhân bên trên đã dặn, ngài là người duy nhất được Đan Đế bệ hạ đích thân mở lời mời đến, tôn quý vô cùng, chúng ta không dám chậm trễ!”

“Tiền bối Thái Hư... mời ngài ngồi!”

“Một lát nữa bọn họ mới đến!”

“Ngài chưa tới, chúng ta không dám cho họ vào!”

Bảo sao trong đại điện lại vắng tanh, chẳng có lấy một bóng người, hóa ra tất cả đều đang chờ ta ở nơi khác à?

“Được rồi, được rồi... đi đi, đi đi...”

Khoảng nửa tuần hương sau, hơn trăm người ào ào tràn vào điện từ cửa đại điện, mỗi người tự tìm chỗ ngồi xuống.

Hạ Nhân đảo mắt nhìn qua, nam nữ đều có, tu vi cũng không giống nhau.

Có Thần Quân cảnh, Thần Tôn cảnh và Thần Vương cảnh!

Đây là đưa toàn bộ thiên kiêu trên ba bảng Thiên, Địa, Nhân vào đây rồi!

“Đạo hữu Thái Hư!” Thù Du, người trước đó đưa lệnh bài cho Hạ Nhân, đi đến bên cạnh hắn, hỏi: “Ngươi đến rồi à?”

Hạ Nhân gật đầu: “Cô ngồi ở đâu?”

Thù Du nói: “Ta ngồi bên kia!”

Nàng chỉ vào một vị trí nào đó giữa đại điện, nói: “Ta đi trước, có chuyện gì thì cứ nói với ta!”

“À đúng rồi... tên ngồi bên cạnh ngươi là một thiên kiêu Thần Vương cảnh, hơn nữa còn là người đứng đầu Thần Vương cảnh!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được!”

Rõ ràng, thứ tự chỗ ngồi ở đây được sắp xếp theo thứ hạng.

Hạ Nhân không có thứ hạng, nhưng hắn là người được Đan Đế đích thân mời đến, cho nên được sắp xếp ở vị trí đầu tiên.

Còn người vốn đứng đầu thì được sắp xếp ở vị trí thứ hai.

Rất nhanh, một nữ tử mặc đạo bào màu đen ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhân.

Nàng đầu tiên nhìn vị trí của mình, rồi lại nhìn vị trí của Hạ Nhân: “Sao ngươi lại ngồi ở đây?”

Hạ Nhân nhìn chằm chằm tấm bảng phía trên vị trí của nàng, khẽ cau mày: Hỏa Dạ.

Lão tử còn tưởng Hỏa Dạ là nam, sao lại là nữ thế này?

“Ta cũng không biết!” Hạ Nhân cười khổ một tiếng.

Hắn phát hiện người bên cạnh mình, cộng thêm hơn ba mươi người ở bên cạnh nữa, tất cả đều là Thần Vương cảnh.

Sau những người này mới là hơn ba mươi Thần Tôn cảnh!

Tiếp đó là hơn ba mươi Thần Quân cảnh.

Mình bị xếp giữa một đám Thần Vương à?

Ngay lúc này, tất cả Thần Vương đều nhìn về phía hắn.

Khá lắm, còn chẳng bằng xếp ta ở hàng cuối cùng cho rồi!

Ánh mắt hắn khẽ động, nhìn thấy một người: Từ Trường Sinh.

Không ngờ lại gặp tên này ở đây.

Lần trước tên khốn này gặp may, sau khi bị ta oanh sát lại sống lại.

Lần sau để ta nhìn thấy hắn, ta tuyệt đối sẽ không giết hắn dễ dàng nữa!

Bắt hắn nhốt vào không gian Hồng Mông rồi mới giết, mặc cho hắn có con rối thế mạng gì đi nữa, trong Thiên Châu Hồng Mông của ta tự thành một giới, ngươi cũng đừng hòng chạy.

“Ngươi quen sư đệ ta à?” Hỏa Dạ bên cạnh bỗng hỏi một câu.

Hạ Nhân cười cười, thu hồi ánh mắt, nói: “Không quen!”

“Ồ...” Hỏa Dạ nói: “Ngươi nhìn chằm chằm sư đệ ta như vậy, trong mắt còn lộ ra sát ý khó nhận thấy!”

“Ngươi nói không quen, ta không tin!”

Hạ Nhân nói: “Tiền bối nói đùa rồi, ta nào dám có sát ý, chắc chắn là tiền bối cảm nhận nhầm!”

Hỏa Dạ nói: “Hy vọng là vậy!”

“Ồ... đúng rồi... ta muốn hỏi thăm ngươi một người!”

Hạ Nhân nói: “Tiền bối cứ hỏi, chỉ cần là chuyện ta biết, nhất định sẽ nói cho tiền bối!”

Hỏa Dạ hỏi: “Ngươi có biết một kẻ tên là đạo nhân Trường Sinh không? Tu vi của hắn cũng là Thần Tôn cảnh tầng tám, giống ngươi!”

Hạ Nhân thản nhiên lắc đầu: “Không... tại hạ chưa từng gặp đạo nhân Trường Sinh nào cả!”

Trong lòng Hạ Nhân quả thực dấy lên cảnh giác: Khá lắm, tên này vẫn còn đang truy sát ta sao?